

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

08 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte - Ghenadie Nicolaev,
judecătorii - Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,
examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Mîrzîncu Aurelia în numele inculpatului Plămădeală Alexandru, prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei mun. Chișinău (sediul Centru) din 15 februarie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 aprilie 2017, în cauza penală în privința lui

Plămădeală Alexandru

Termenul examinării cauzei:

instanța de fond: 27.12.2016-15.02.2017,

instanța de apel: 20.03.2017-12.04.2017,

instanța de recurs: 24.07.2017-08.11.2017,

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală legal executată.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău (sediul Central) din 15 februarie 2017, Plămădeală Al-dru, a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2), lit. e), f) Cod penal, la 6 ani închisoare, fără amendă, cu executarea pedepsei închisorii în penitenciar de tip închis.

2. Pentru a se pronunța sentința, instanța de fond a reținut că, la 20.12.2016, în jurul orei 16³⁰, Plămădeală Al-dru, aflându-se în curtea blocului amplasat pe str. Decebal 82/1, mun. Chișinău, intenționat, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor și admițând în mod conștient survenirea acestora, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane și însușirii lor ulterioare, aplicând violența nepericuloasă pentru viața și sănătatea persoanei, deschis a sustras de la cet. Mîndru St., un telefon mobil de model "Lenovo" în valoare de 3 000 lei, după care a părăsit locul infracțiunii, cauzându-i astfel părții vătămate o daună materială considerabilă.

3. Împotriva sentinței a declarat apel inculpatul și avocatul acestuia, Mîrzîncu A. care au solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că acțiunile inculpatului nu se întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii.

În motivarea apelurilor declarate, apelanții au invocat următoarele argumente:

- acuzarea de stat nu a acumulat și nu a prezentat în fața instanței careva probe incontestabile care ar dovedi cert vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii;

- nu a fost dovedită vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate;

- potrivit declarațiile martorului Țenu V., relatate în cadrul urmăririi penale, inculpatul nu a aplicat violența față de partea vătămată, cu scopul sustragerii telefonului mobil;

- urmare a faptului că la inculpatul a rămas telefonul părții vătămate, care fugise după bătaie nu constituie un motiv ca primul să fie învinuit în baza art. 187 alin. (2), lit. e), f) Cod penal;

- în privința inculpatului urmează a fi aplicată o pedeapsă mai blândă, deoarece are o persoană la întreținere.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 aprilie 2017, apelurile declarate au fost respinse ca fiind nefondate, cu menținerea sentinței fără modificări.

5. Instanța de apel a constatat că instanța de fond, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului încadrarea juridică conform prevederilor art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, *jaful*, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Instanța de apel a aprecia critic argumentele apărării cu referire la declarațiile părții vătămate, or, Mîndru St. în cadrul ședinței de judecată a dat declarații sub jurământ, fiind avertizat de răspundere penală ce o poartă pentru declarație mincinoasă, declarând că anume inculpatul Plămădeală Al-dru l-a lovit, după care i-a sustras telefonul mobil, aceste declarații nefiind în contradicție probele administrate la faza urmăririi penale și, anume: *procesul-verbal de ridicare din 20.12.2016; procesul-verbal de examinare a obiectului din 21.12.2016 și ordonanța de recunoaștere a corpurilor delictive din 21.12.2016.*

Cât privește declarațiile martorului Țenu V., instanța de apel a notat că, acestea nu pot fi reținute ca fiind întemeiate, deoarece ultimul nu a fost audiat în ședința de judecată în instanța de fond, iar conform rapoartelor prezentate au fost întreprinse un șir de măsuri întru stabilirea locului aflării acestuia, însă careva rezultate pozitive nu au fost obținute, motiv pentru care acuzatorul de stat a renunțat la acest martor.

La fel ca fiind neîntemeiate, instanța de apel a respins și alegațiile inculpatului precum că dânsul a luat telefonul de la partea vătămată pentru a vorbi cu sora acestuia, or, această versiune a fost apreciată de către instanță drept tentativă de evitare a pedepsei și răspunderii penale, nefiind susținută prin careva probe, fiind totodată combătută prin probele acuzării.

Cu referire la argumentele invocate în cererea de apel depusă de către inculpat privind aplicarea unei pedepse mai blânde, instanța de apel reieșind din faptul că ultimul în ședința de judecată în instanța de apel nu a susținut cele invocate în cererea, susținând apelul avocatului prin care s-a solicitat pronunțarea unei sentințe de achitare, nu s-a expus pe marginea acestor argumente.

În contextul circumstanțelor menționate supra, instanța de apel a constatat că, vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate a fost pe deplin dovedită prin probele administrate la cauza penală, care au fost cercetate în instanța de fond și cercetate și verificate în instanța de apel, iar careva temeiuri de a pronunța o sentință de achitare, instanța de apel nu a stabilit.

6. Împotriva hotărârilor nominalizate declară recurs ordinar avocatul Mîrzîncu A. în numele inculpatului, care, invocând temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare, din motiv că în acțiunile inculpatului nu se întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii imputate.

În motivarea recursului ordinar, autorul invocă argumente similare cu cele indicate anterior în apel și descrise la *pct. 3. al prezentei decizii*, suplimentar menționând că, instanța de apel nu s-a expus motivat asupra argumentelor inculpatului și nu a respectat principiile generale ce reglementează desfășurarea procesului penal la capitolul administrării și prezentării probelor de către părți, circumstanță care constituie temei de casare a deciziei pronunțate.

Hotărârile contestate sunt neîntemeiate, bazate pe aprecierea eronată a tuturor probelor anexate la dosar, mai mult ca atât și instanțele inferioare au examinat cauza unilateral.

Atât la urmărirea penală cât și în cadrul examinării cauzei în instanța de fond și apel inculpatul nu și-a recunoscut vinovăția.

Acuzarea nu a acumulat și nu a prezentat în fața instanței careva probe incontestabile care ar dovedi cert vinovăția lui în comiterea infracțiunii.

Inculpatul fiind audiat în cadrul urmăririi penale și instanța de fond nu a recunoscut vina și a explicat că nu a atacat partea vătămată și nu a sustras careva bunuri de la ea.

Potrivit declarațiilor martorului Țenu V., relatate în cadrul urmăririi penale că, între inculpat și partea vătămată s-a iscat un conflict care a generat într-o bătaie, în acel moment a sunat telefonul lui Mîndru St. după care, a văzut

cum la telefon a vorbit și Plămădeală Al., astfel, inculpatul nu a aplicat violență față de partea vătămată cu scopul sustragerii telefonului mobil.

Urmare faptul că la inculpatul a rămas telefonul părții vătămate care fugise după bătaie nu constituie un motiv ca primului să fie învinuit în baza art. 187 alin.(2) lit. e), f) Cod penal.

Unica probă care a fost pusă la baza sentinței de condamnare sunt doar declarațiile părții vătămate, care nu au fost confirmate cu alte probe veridice și directe, care ar demonstra vinovăția inculpatului.

6.1. În conformitate cu prevederile art. 431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului ordinar declarat, solicitând inadmisibilitatea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Precum a fost menționat supra, recurentul invocă drept temei pentru recurs pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond ori de apel, atunci *când nu au fost întrunite elementele infracțiunii*.

Colegiul penal constată că temeiul invocat de recurent nu este aplicabil din punct de vedere al prezenței erori de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, fiind legală și întemeiată.

Astfel, autorul recursului consideră că instanța de apel, care a menținut soluția primei instanțe, a tras o concluzie greșită în ce privește condamnarea inculpatului în baza art. 187 alin. (2), lit. e), f) Cod penal, considerând că în acțiunile acestuia nu ar fi prezente elementele constitutive ale infracțiunii imputate, deoarece ultimul nu ar fi aplicat violență față de partea vătămată și nu a avut intenția sustragerii telefonului mobil.

La acest capitol, Colegiul menționează că, sub aspectul situației de „*neîntrunire a elementelor infracțiunii*”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (*persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea*).

Colegiul constată că prima instanță, conform prevederilor art. 314 Cod de procedură penală, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, a audiat inculpatul, partea vătămată, a cercetat materialele cauzei și apreciindu-le în mod obiectiv, care au format convingerea instanței că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate a fost dovedită.

Instanța de apel, respectând prevederile art. 414 Cod de procedură penală, a supus verificării declarațiile inculpatului, a părții vătămate și probele materiale administrate, prin citirea lor în ședința de judecată și consemnarea acestora în procesul-verbal, în urma căreia a conchis asupra temeiniciei soluției pronunțate de prima instanță referitor la vinovăția inculpatului, expusă mai sus, considerând că argumentele apărării cu privire la nevinovăția acestuia nu și-au găsit confirmare în cadrul cercetării judecătorești.

Astfel, argumentele invocate de recurent referitor la nevinovăția inculpatului, sânt neîntemeiate și se resping, deoarece atât instanța de fond, cât și instanța de apel au motivat condamnarea inculpatului prin faptul, că învinuirea a prezentat suficiente probe (*descrise în pct. 5. al prezentei decizii*), care cu certitudine dovedesc vinovăția acestuia de comiterea infracțiunii imputate.

Revenind la conținutul recursului declarat, instanța de recurs va respinge ca fiind neîntemeiat argumentul apărării cu referire la declarațiile martorului Țenu V., or, ultimul nu a fost audiat în ședința de judecată în instanța de fond, iar conform rapoartelor prezentate au fost întreprinse un șir de măsuri întru stabilirea locului aflării acestuia, însă careva rezultate pozitive nu au fost obținute, motiv pentru care acuzatorul de stat a renunțat la acest martor.

Colegiul penal constată că decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelurilor inculpatului și avocatului acestuia în sensul declarat, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

Afirmațiile recurentului, precum că instanțele de fond incorect au apreciat probele cauzei punându-le la baza sentinței de condamnare, nu pot fi reținute ca temei de admitere a recursului, deoarece, ca probe, acestea sânt administrate cu respectarea procedurii penale, verificate și apreciate de instanțele de fond conform legislației în vigoare. Mai mult că, *critica referitoare la procedura de apreciere a probelor ține de starea de fapt a cauzei și care deja a fost efectuată de ambele instanțe de fond.*

Astfel, Colegiul penal susține concluzia privind temeinicia acuzării referitoare la prezența în acțiunile inculpatului a *elementelor constitutive* ale infracțiunii imputate, faptele acestuia corect fiind *încadrate* conform prevederilor art. 187 alin. (2), lit. e), f) Cod penal. Prezența în acțiunile inculpatului atât a elementelor care caracterizează *latura obiectivă* a infracțiunii imputate, cât și a

celor care caracterizează *latura subiectivă* a acestei infracțiuni, au fost demonstrate prin probele *descrise în pct. 5. al prezentei decizii*, acumulate la faza urmăririi penale și examinate în cadrul ședințelor instanțelor de fond.

Concomitent, instanța de recurs remarcă, că criticile formulate de recurenți, au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel, cărora instanța le-a dat o motivare clară și argumentată *expusă în pct. 5. al prezentei decizii*, soluție, care este susținută și de instanța de recurs și a cărei reluare nu se mai impune (*jurisprudența CtEDO, cauza Rebait și alții c. Franței, din 25.02.1995, nr. 26564/1995*).

Prin urmare, argumentele recurentului, precum că inculpatul nu este vinovat de comiterea infracțiunii pentru care a fost condamnat, sânt neîntemeiate și contravin materialelor din dosar, iar nerecunoașterea vinovăției de către acesta nu echivalează cu achitarea lui, de vreme ce există probe pertinente și concludente care, în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, dovedesc cu certitudine vinovăția ambilor inculpați în săvârșirea infracțiunii imputate.

În concluzie, instanța de recurs menționează că nu se constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărârilor atacate sub aspectele invocate de recurent, deoarece soluția adoptată de către instanțele inferioare este întemeiată și motivată.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Mîrzîncu Aurelia în numele inculpatului Plămădeală Alexandru, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 aprilie 2017, în cauza penală în privința lui *Plămădeală Alexandru*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 07 decembrie 2017.

Președinte
Judecătorii

Ghenadie Nicolaev
Constantin Alerguș
Vladimir Timofti